

Helena Brunnerová (414981)

Dubový hrdina

V dalekém kraji mezi kopci byla vesnice. Kolem voněly louky, údolím se klikatila říčka a v hustých lesích čekala na setmění divoká zvěř. Lidé se tu měli dobře, jen jedině jim nedalo klidně spát. Vesnici terorizoval drak. Kde přebýval, kde měl své doupě, nikdo nevěděl. Možná někde blízko, možná daleko, možná vůbec ne na zemi. Každý rok se právě jemu přičítala kdejaká pohroma - podupaná pole, zničené chalupy, ztracené děti...

Na kraji vesnice byl domek, ve kterém žil tesař se svou ženou. Měli jednoho syna. **Nikdo mu neřekl jinak než Kim.** Kim byl šikovný – stíhal pomáhat doma i toulat se v okolí. Lesy kolem vesnice znal moc dobře, neztratil by se v nich ani potmě. Jen do jednoho mu zakazovali chodit. Do temného lesa u skal. Říkalo se, že právě tady ve skalách možná sídlí hrozný drak. V posledních letech jej však Kim ani nikdo jiný neviděl.

Každé jaro se odehrávala ve vesnici velká slavnost, při které **Rada starších** vždy vybrala jednoho mladíka z vesnice k udobření zlého draka. Rada starších vyhlásila jméno. Pro vybraného mladíka to byla velká čest, stejně i pro jeho rodinu. Celou noc se pak oslavovalo, pilo, tančilo až do rozbřesku. **Mladíka, kterého ještě v noci vyprovodili k lesu darovat drakovi, už nikdy nikdo neviděl. Stal se hrdinou.** Jeho tvář byla pak navždy vyryta do kmene dubu, ke kterému ho všichni vesničané přicházeli uctívat. Za vesnicí už byla celá alej dubových hrdinů.

Když toho roku nastal večer jarní oslavy, připravoval se na ni i Kim. Matka jej políbila a popřála mu štěstí. Když zapadlo slunko za obzor, muzika začala hrát, víno teklo proudem. Mladíci sepnutí v pevný kruh tančili divoce okolo ohně. Kolem půlnoci vystoupil **stařešina.** Plameny mu osvětlovaly tvář, když prohlásil, že vesnici toto jaro zachrání Kim. V Kimovi to škublo. Nic takového nečekal. Dostal na hlavu věnec z březových větvíček. Myslel na to, jak má rád svoji rodinu, lesy, louky, slunko. Nebude mu to všechno chybět? Chtěl se stát mlčenlivým hrdinou v dubové aleji? Když ho vyprovodili k lesu a on zůstal sám. Chvilí čekal, a pak se tajně vrátil nazpět do vesnice. Vkradl se do otcovy dílny, vzal velkou sekeru a zmizel zase v lese. Do rána se na dalším dubu objevila Kimova tvář. Byl překrásný. Vypadal jako opravdový hrdina. Jeho rodiče jako první přinesli do dubové aleje dary a květiny. **Byli na Kima pyšní. Ostatní jim blahopřáli, že právě jejich syn se stal hrdinou, který svou obětí zachránil celou vesnici.**

Za několik dní se v noci na náměstí objevila postava mladíka. Byl vyhublý a zbědovaný. Měl v ruce sekeru a šel přímo k Radě starších. Lidé na něj zírali a byli zmatení. Pak někdo v mladíkovi poznal Kima. Lidé nemohli uvěřit svým očím. „To je Kim? Co tu dělá? Co s námi bude? Drak se jistě pomstí a potkají nás mnohem horší pohromy!“ Ale Kim se usmíval: „Drak se nepomstí! Zabil jsem ho.“ „Zabil? Ty jsi zabil draka? To není možné“ Rada starších se sešla a radila se, co bude dál. Věc byla vážná, museli rozhodnout, co udělají s Kimem. Hlavní stařešina pak celé vesnici ohlásil: „Přijmout Kima za hrdinu je nebezpečné. Nabouralo by to tradici celé vesnice. Hrdinové, jako je Kim, jsou nevyzpytatelní. Teď jej nepotřebujeme.“ A co Kim? Ten zmizel ještě téhož dne. Říkalo se, že se možná utopil v bažínách, že jej možná roztrhala divoká zvěř. Kdo ví. Drak se už však nikdy neobjevil a postupem času se na něj zapomnělo stejně jako na Kima. Dubové idoly však zůstaly v aleji stát ještě dlouhá léta. Lidé je však uctívali méně a méně, až jednoho dne k nim přestali chodit úplně. Alej zarostla a tváře hrdinů zčernaly k nepoznání.

Celá vesnice propukla v jásos. Už nikdy se nebudou muset draka bát. Tak poprvé, co si kdo kdy pamatoval, plynuly roky poklidně, bez pohrom, a snad ještě nikdy se vesnička a jejím obyvatelům nedařilo tak dobře. Z Kima vyrostl silný moudrý muž a protože jeho čin nemohl zůstat tajemstvím, doslechl se o něm nakonec i král. Pozval si Kima k sobě do královského paláce, jenže Kim se nesetkal jen s ním, ale i s jeho dcerou, a hned se do sebe zamilovali. Král měl Kima rád a protože sám syna neměl, ustanovil ho svým nástupcem. Když zemřel, běhalo už po paláci několik Kimových dětí a Kim se stal váženým vládcem, jeho království jenom vzkvétalo a žádný drak si nikdy netroufl vstoupit do jeho země.

Dva nápadníci

- Njilu a Sefu šli za náčelníkem požádat o Sangbinu ruku, „Sangba na to neříkala nic a náčelník nevěděl, kterému ji má dát za ženu“. - v českém kontextu by dívka/žena nikdy nebyla tak pasivní, možná by neměla moc rozhodnout o tom, koho si vzít, její otec by se jí mohl snažit provdat proti její vůli, ale určitě by hráli významnou roli emoce, láska a nenávisť, nikdy lhostejnost nebo strach říct, koho má raději. V tomhle případě by bylo téměř jistě rozhodující, kterého ze dvou chlapců/mužů má dívka ráda, ne to, který umí rychleji ulovit antilopu.

- později se k rozhodování o osudu Sangby připojuje k náčelníkovi celá rada starších, ale samotné Sangby se nikdo neptá – svatba je věc, o které zkrátka nevěsta nerozhoduje, má v celém příběhu naprosto pasivní roli

- na počátku náčelník slíbil, že jeho dceru dostane ten, kdo uloví antilopu, nakonec to však nedodrží. Kdyby český král porušil v pohádce či mýtu svůj slib, bylo by to často viděno jako závažný prohřešek – královské slovo má platit.

Když Njila donesl antilopu, bylo náčelníkovi hned jasné, kdo získá ruku jeho dcery. Ani na vteřinu nelitoval svého slibu, který Njilovi a Sefovi dal. Jak se ukázalo, Sefa se snadno nechá odradit, když je před něj postaven nelehký úkol, raději od něj odejde a bude si pohodlně lenořit ve stínu, zatímco Njila se mu postavil čelem a nepolevil ve svém úsilí, dokud nezvítězil. Jakpak by mohl Sefa být náčelníkem a vládnout ostatním, když utíká před každou nesnází? Naopak Njila ukázal, že se na něj budou moci ostatní pro jeho pracovitost a cílevědomost spolehnout a že Sangba v něm bude mít oddaného manžela, který jí bude vždy oporou.